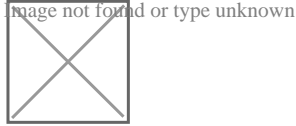

24 Σεπτεμβρίου 2014

Σταυρός και Σβάστικα: ο Χριστιανός απέναντι στο νεοναζισμό

/ [Πεμπτουσία](#)

“Το τραγικό μέτρο της παθολογίας και της παρακμής της γερμανικής κοινωνίας του μεσοπολέμου δεν ήταν ο Χίτλερ αλλά τα εκατομμύρια των Γερμανών που τον αποθέωναν.”(π. Φιλόθεος Φάρος[1])

Πηγή: patigandolfo.wordpress.com/

Τα τελευταία χρόνια όλο και σε περισσότερες χώρες κάνει έντονη επανεμφάνιση ο αγκυλωτός σταυρός. Νεοναζιστικά κινήματα, των οποίων οι οπαδοί νοσταλγούν τον Χίτλερ και τις μεθόδους δράσης του, κερδίζουν έδαφος και δημοτικότητα που συνοδεύεται με έξαρση φαινομένων βίας. Δολοφονίες και ξυλοδαρμοί εναντίον μεταναστών και Ρομά, λεκτική βία, ρητορική αντισημιτισμού και μίσους σε συνανθρώπους με διαφορετικότητα, καθώς και διαδικτυακές προτροπές σε βία συνθέτουν το σύγχρονο σκηνικό μιας εγκληματικότητας με εξτρεμιστικό ιδεολογικό υπόβαθρο.

Σε διάφορους κύκλους κυριαρχεί η άποψη ότι ο χώρος οξυγόνου ή έστω ανοχής του φαινομένου μπορεί να «αγγίζει» ή και να εγκολπώνει χριστιανούς. Η παραπάνω γνώμη όμως απέχει από την πραγματικότητα. Στο ερώτημα: «είναι

δυνατόν ένας χριστιανός να είναι νεοναζιστής;», η απάντηση είναι κατηγορηματικά «όχι».

Το ζήτημα δεν είναι για τον χριστιανό πολιτικό ή ακόμη περισσότερο κομματικό. Ο άνθρωπος που πιστεύει στον Χριστό δεν μπαίνει, ούτε περιορίζεται απαραίτητα εκ των προτέρων σε συγκεκριμένα πολιτικά ή κομματικά καλούπια. Ο νεοναζισμός αφορά τον πιστό ως έκφραση αρνητικών αξιών που έρχονται σε ευθεία αντίθεση με τις αρχές του Χριστιανισμού. Η Εκκλησία, μακριά και η ίδια από κάθε φυλετισμό, διακηρύσσει την αξία κάθε ανθρώπου ως δημιουργήματος κατ'είκόνα και καθ' ομοίωση του Θεού. Δεν υπάρχουν άνθρωποι ανώτεροι και κατώτεροι, «υπεράνθρωποι» και «υπάνθρωποι» μέσα στην Εκκλησία. Μπορεί η κοινωνία να διακρίνεται σε κάστες και τάξεις, η ίδια η φύση να ευνοεί ή να «αδικεί» ανθρώπους, αλλά στα μάτια του Θεού τα παραπάνω δεν ισχύουν. Το χρώμα του δέρματος, η σωματική αρτιότητα ή η αναπηρία και η ασθένεια, η ηλικία, το φύλο δεν επηρεάζουν την αγάπη του Ουράνιου Πατέρα προς τα παιδιά του. Το αίμα του Χριστού χύθηκε για όλους και όλοι στη Θεία Λειτουργία κοινωνούν από το ίδιο ποτήριο.

Ο χριστιανός δεν μπορεί να μισεί τον ξένο. Ξέρει ότι ο Κύριος υπήρξε «ξένος» στον κόσμο αυτόν και κάθε Μ. Παρασκευή ψέλνει με κατάνυξη «δός μοι τούτον τον ξένον». Ο χριστιανός δεν μπορεί να εχθρεύεται τον μετανάστη, ούτε ακόμη και να είναι αδιάφορος στα προβλήματα του. Θυμάται ότι ο ίδιος ο Ιησούς έγινε μετανάστης και πρόσφυγας, όταν βρέφος ακόμη αναγκάστηκε να φύγει στην Αίγυπτο με την Παναγία και τον Δίκαιο Ιωσήφ για να γλυτώσει από τη μανία του Ηρώδη. Ο χριστιανός δεν μπορεί να επικροτεί, ούτε φυσικά να συμμετέχει ο ίδιος σε πράξεις εγκληματικής βίας. Βάση της πίστης και της ζωής του είναι η αγάπη προς τον πλησίον και μοντέλο προς μίμηση ο πρᾶος Χριστός που δίνει τη ζωή Του για τον άνθρωπο.

Και στο θέμα του αντισημιτισμού τα μέλη της Εκκλησίας δεν μπορούν παρά να στέκονται απέναντι σε κάθε θεωρία και ιδεολογία μίσους, προκατάληψης και διακρίσεων. Η Εκκλησία αποκαλείται νέος Ισραήλ, αλλά δεν περιφρονεί, ούτε μισεί τον παλαιό. Ούτε φυσικά θεωρεί ξένη την Παλαιά Διαθήκη ως προς τα δόγματα και τη λειτουργική της πραγματικότητα. Θεωρίες που απορρίπτουν την Παλαιά Διαθήκη και φθάνουν ακόμη και σε ανιστόρητες εικασίες περί μη ιουδαϊκής καταγωγής του Ιησού Χριστού δεν έχουν θέση στην Εκκλησία. Το μοντέλο της στάσης του χριστιανού απέναντι στο φαινόμενο του αντισημιτισμού- ειδικά στη χώρα μας- δόθηκε τόσο από τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Δαμασκηνό, όσο και από τον Επίσκοπο Ζακύνθου Χρυσόστομο που κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής προστάτεψαν τον εβραϊκό πληθυσμό με θάρρος και καινοδιαθηκική αυτοθυσία.

Ο σταυρός του Κυρίου είναι σύμβολο αυτοθυσίας, που εκφράζει την υπέρτατη αλληλεγγύη και ενώνει τους ανθρώπους στη σκιά του. Είναι σύμβολο ζωής, ο προπομπός και η προϋπόθεση της Ανάστασης, της όντως Ζωής. Αντίθετα ο αγκυλωτός σταυρός έφερε τη βία και τον θάνατο στην ανθρωπότητα. Θυμίζει πόλεμο, μανία εξουσίας, εξόντωση εκατομμυρίων συνανθρώπων και εκφράζει μια ιδεολογία που διαχωρίζει ρατσιστικά ανθρώπους. Στη ζωή του χριστιανού υπάρχει χώρος μόνο για έναν σταυρό, του Κυρίου.

[1] Από το βιβλίο “Ο μύθος της ψυχικής νόσου”, π. Φιλόθεος Φάρος, εκδόσεις Αρμός 2001, σελ. 65.